

ZPRÁVY

SPOLEČNOSTI FRANTIŠKA BÝLKA

24

listopad 2006

Bílkovy plastiky v Londýně

František Kožíšek

Ve svém článku „Bílkova socha v Londýně“, otištěném ve Zprávách SFB č. 21 (duben 2005), jsem se zabýval popisem a hlavně historií Bílkovy sochy Duch Slovanů (Spirit of the Slavs), která je v majetku londýnské Školy pro slovanská a východoevropská studia. V závěru článku jsem předeslal jeho pokračování, a to ze dvou důvodů.

Jednak se škola – a s ní i Bílkova socha – měla v roce 2005 stěhovat do nové budovy. Jednak – a to především – se v závěru mého pátrání objevila nová informace, že ve vlastnictví školy je ještě jedno dílo Františka Bílka, které není veřejně přístupné a o kterém se v Čechách prakticky neví. Tedy popořadě.

Škola se skutečně v létě 2005 přestěhovala do nově postavené budovy v ulici Taviton, která se nalézá asi 1,5 km severně od původního sídla, v oblasti mezi Britským muzeem a nádražím Euston (Euston je také nejbližší stanice metra). Nová adresa je: UCL School of Slavonic and East European Studies, 16 Taviton Street, London, WC1H 0BW.

Formální a slavnostní akt otevření nové budovy se uskutečnil dne 19. 10. 2005 za přítomnosti řady významných hostů, včetně členky královské rodiny – princezny Anny, rektora univerzity a českého prezidenta Václava Klause, který též přednesl hlavní přednášku. Datum nebylo vybráno náhodně, protože na ten den připadlo právě 90. výročí slavnostního otevření školy (19. 10. 1915), při kterém tehdy T. G. Masaryk proslovil přednášku „Problém malých národů v evropské krizi“. Inspirován touto událostí, hovořil pak prezident Klaus na podobné téma.

Bílkova socha Duch Slovanů se dočkala vsutku reprezentativního umístění, protože nyní ji nemůže žádný z návštěvníků minout. Je totiž umístěna v přízemní dvoraně před proskleným centrálním prostorem přímo naproti vchodu do budovy. V současné době (léto 2006) u ní zatím stále není žádné označení (původní mosaznou tabulku s názvem díla a informací a autorovi a dárci nebylo možné přidělat na sklo), což však má být prý časem vhodným způsobem napraveno.

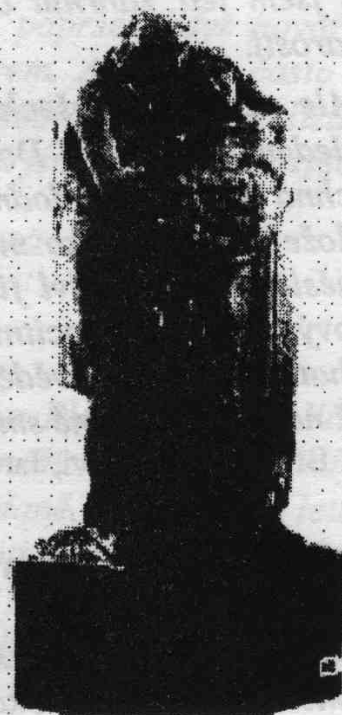
Při pátrání po tom, jak a kdy se socha Duch Slovanů dostala do zahraničí a do vlastnictví školy, jsem zjistil, že na konci roku 1924 prodal Bílek lordu Brothertonovi nikoliv jednu, ale dvě plastiky, které byly později

(roku 1938) obě darovány londýnské škole slovanských studií. Podrobnosti jsou uvedeny v předchozím článku. Protože jsem si přes známého ověřil, že i druhá plastika je stále v majetku školy, chtěl jsem se při své letošní cestě do Londýna pokusit ji zhlédnout. I když je umístěna v pracovně ředitele školy profesora George Kolankiewicze, kam nemá veřejnost přístup, díky laskavosti pana ředitele a jeho sekretářky mně byla umožněna krátká návštěva, takže mohu o tomto krásném díle blíže referovat.

Jedná se o dřevěnou plastiku vysokou asi 55 cm (včetně asi 13 cm silného podstavce o trojúhelníkovém půdorysu), na které je muž levou rukou objímající ženu, která drží v náručí malé děťátko. Na přední straně podstavce je vyryt nápis Oba k otci jedním hlasem a na pravé zadní straně jsou vyryty iniciály F. B. a letopočet 1922.

Datum vzniku plastiky odpovídá (logicky souhlasí, tedy předchází) datu prodeje a vyplývá z něho, že v Čechách pobyla plastika necelé tři roky. To je i důvodem, proč je zde prakticky neznámá a nikde ve mně známých přehledech Bílkových děl se neuvádí. Nevzpomínám si také, že bych někdy viděl jinou větší Bílkovu plastiku se stejným motivem.

Z krátké návštěvy u ředitele školy jsem si odnesl nejen příjemný osobní umělecký zážitek, ale i příslib dobrých zpráv pro ostatní ctitele díla Františka Bílka. Prof. Kolankiewicz totiž přislíbil, že pokud se jim podaří najít v budově vhodné bezpečné místo, kde by mohla být tato plastika (někde za sklem) umístěna, zpřístupní ji také veřejnosti. Socha Duch Slovanů bude opět opatřena informační tabulkou a na internetových stránkách školy budou umístěny fotografie obou plastik s podrobným textem o jejich historii a o F. Bílkovi.

Ze vzájemné korespondence Otokara Březiny a Františka Bílka

Můj drahý,

nejsrdečnější pozdravení Vám a Vaší nevěstě za vzpomínku, která je mi vždy tak milá a radostná. Tak rád bych Vás navštívil, ale vidíte, není mi možno na ten čas na to ani pomyslet. Přestěhoval jsem se v těchto dnech do Jaroměřic (a proto se poněkud zdržela má odpověď na Vaše milé psaní) a já jsem teď zahrnut celou řadou marných a pro mne teskných prací a starostí.

Ale nemění se všechno v zázrak před zraky věřícími a v krásu před pohledem milujících? Dokončíme své dílo, neboť každý, kdo žil na zemi, po všechna tisíciletí až dodnes, dokončil své dílo. A kdybychom vysileni klesli na lože a usnuli jako mrtvi, věřím, že i ve spánku svém vstanem a jako náměsíční v tajemství jiného světla dokončíme svůj úkol a najdeme ho hotový při svém procitnutí, i kdyby to procitnutí trvalo věky! Neboť jak nechati něco nedopověděného v tomto životě, kde hlas náš zaznívá i tehdy, když naše rty, zavřené smrtí, mlčí? /.../

O. Březina F. Bílkovi, Jaroměřice 20. srpna 1901

Můj příteli milý, kdysi jste mne žádal o Šílenec a Čas. Zdali prosící ruka nezasluhuje být zlíbána za to, že možnost prokazuje nám: zakoupit sobě milost u Boha i u lidí? A zvláště je-li to drahá ruka Vaše, příteli milý. – Přijměte to ode mě. Prokažte mi milost!

F. Bílek O. Březinovi 23. října 1901

Milý příteli,

především přijměte oddané a bratrské mé poděkování za nádherný svůj dar. Tisknu Vám vroucně ruku, mlčenliv a dojat. Vaše dílo připomene mi vždy skvoucí místa, v nichž jsme se potkali jednou a která zanechávají zrna zlatého písku za kroky odcházejících, a v osamělosti své, v níž žiji uprostřed lidí, tak vzdálených života, jak my mu rozumíme, je mi Vaše dílo jako pohroužení v bratrské jasno zraků, silné a konejšivé. /.../

O. Březina F. Bílkovi, Jaroměřice 30. října 1901

Můj milý, byla 18. 1. naše svatba. Svatbu sledovala hned naše cesta na: Norimberk, Mnichov, Zürich, Lugano, Milán, Verona, Venezia, Padua, Bologna, Firenze, Pisa, Roma, Napoli, Palermo, Siracusa, Taormina, přes

Regio do Říma, Ravenny, Terstu a Chýnov vrátili jsme se 15. III. do Prahy.

Mnoho jsme viděli, a co cennějšího jest, i zakusili. Vzpomínám si na rozmluvu naši, kdy jste mi rozmluvu svoji s p. Bouškou vyprávěl: Bouška: ‚Kdybyste moře viděl, to byste teprve psal.‘ Vy jste odpovídal: ‚Což nejsou oblaka, vesmír mořem též? Což nebijí v břehy našeho vědomí všechna moře citů, všech moří životů, všech věků velkých jako moře? - Vy víte, že jsem vždy rozuměl, co tehdy pravil jste.‘ A na cestě takové naší všechno bylo našeho si rozumění dokladem:

To moře, ta nebetyčná Etna, ten každý slunce paprsek když hovořil, hovořilo hlaholilo to vždy mocně celým našim nitrem. Až člověk často si řekl: ty sobec jsi a v čistotě přírody se zalíbením na sebe jen se tam zhlížíte. Proč ale nitro nám mlčelo, to lidské naše nitro, když jsme lid mluvit slyšeli (ve slovu, kroku, práci i životě celém)? /.../

F. Bšlek O. Březinovi asi 2. pol. března až pol. dubna 1902

Můj milý,

už jsem Vám chtěl dávno psát, ale nebyl jste doma. Blahopřál jsem Vám v dálce a vzpomínal na Vás v melancholii zimních našich dní. A teď, když jste zase mezi námi, přicházím, abych Vás uvítal oddaně. Těším se, že letos bude mi možno použití Vašeho pozvání a navštívit Vás o prázdninách. Bude to pro mne několik krásných, úrodných chvil. Tak dávno jsem neslyšel hovořiti o naší zemi! Jsem v Jaroměřicích, možno-li, ještě osamělejší než v N. Říši. Miluji lidi a sloužím jim službou, kterou mi dávno sloužiti: ale ačkoliv je možno rozděliti se o svůj chléb s lačnými rty, není možno rozděliti se o své vidění světa s lačnými zraky. /.../

O. Březina F. Bílkovi, Jaroměřice 27. dubna 1902

Není mi možno, můj drahý, navštívit Vás o Velikonocích. Čeho při tom lituji nejvíce, jest, že mimo mocné chvíle, které bych přijal od Vás darem, nevidím posledních Vašich prací vystavených, jak se dočítám, ve výstavě Mánesově. Ale dovolíte-li, ve Vašem Chýnově na počátku prázdnin, aneb jak Vám to bude nejvýhodnější a jak mi snad laskavě sdělíte, bych Vás vyhledal a do Vašeho díla se pohroužil.

Sbírku svých proz, jejíž poslední korektury jsem právě do tiskárny vrátil, zašlu vám v nejbližších dnech a prosím, abyste ji jako bratrský pozdrav ode mne přijal.

O. Březina F. Bílkovi, Jaroměřice 1. dubna 1903

/.../ V tak malém národě, a tolik uměleckých hlav! a pracují pilně. Všichni jsou mocní hravě naplnit pavilon celý pracemi svými. Takže od každého vidíte zde pouhé ukázky. - I duše míjejí Vás zde tiché a jemné. Z našeho světa však - nikdo - snad nikdo. Ba nešetrnost a neúcta k mým věcem je patrna i mezi soudruhy. Nešetrnost a surové poznámky skýtají mi i všichni ve veřejných listech. - Vím, musí tak býti! A i tak je dobře! Ale přestávám k bratrům mluvit. Práci svojí stavím si útulek, kde bych správně a celým srdcem, celým žitím mohl žít k Bohu. Snad mé mlčení bude pak nejvýmluvnějším. /.../

Vydáte knihu novou. Na žádné dílo z rukou lidských vyšlé netěším se tak jako vždy na práci Vaši. Nikoho si tak neváším z pracovníků jako Vás. Před prací Vaší přestávám mluvit. Nejráději bych vždy mlčel, protože tak jako Vy říci nedovedu. Všichni zklamou životem i prací, ale Vy vždy překvapujete. K jiným poctivosti uznání projádří se mi slovy; ale k Vám slzami. A radost má nad tím, že Vás nám Pán Bůh dal, je někdy šílenstvím a někdy modlitbou.

Blahoslavený Vy, který Jeho Slovo zplozujete a svým kojíte duchem. Tolik Vás mám rád! /.../

F. Bílek O. Březinovi 5. dubna 1903

Můj drahý, je vyjití Vaší knihy vždy událostí. Ohlašuje se vždy posvátným vzrušením v nitru člověka, jak by mělo se státi zjevení anebo měl právě Bůh vejít. A stopy, které On Vám zde krácel, budou zde věčně bíle zářit, protože je oči naše nesmrtelné viděly. Nebylo pro slova Vaše místa v chrámech ni 'v hospodě', v knize prostičké usmívá se na nás jako z jeslí -, a přec i zde vykupuje svět. A Vy, roditelko milá právě zrozeného, kéž blahoslavený jste mezi všemi národy i je blahoslavený Váš život, který ho nosil.

Kéž by i plod můj dočkal se svého času a našel místa, kde by měl k světlu růsti! Starám se stále o místo na výtvarné akademii. Děru se tam v tu nedobytnou tvrz i z výšin vlády (pod protekcemi trapnými). Odhodlávám se k prosbám nízkým já, který cítí, že Boží je můj rod. A proč? - Jen pro uskutečnění mého díla.

Mít žáky svými 30-40x znásobené své ruce a délku svého života, tu nebylo by třeba faraónů a pyramidy s myšlenkou věčnosti rostly by hravě.

Prominete povzdechu mému. Léta veliká již zraje ve mně dílo. Každá

hnutí myšlenky jeho budí ve mně bolestnou úzkost o potratu jeho. Ale Bůh řekl, že jeho čas přijde. A já stále sním o jeho velikosti a kráse. – A Bůh bdí nad séměm svým mému nitru svěřeným. Vidíte, nemám se čeho báti. /.../

F. Břilek O. Březinovi 18. dubna 1903 po obdržení Hudby pramenů

Vybráno z: Otokar Březina - Korespondence I, vydalo nakladatelství Host, Brno 2004

Uvádíme úvahu dalšího výtvarníka o jeho vztahu k osobnosti a dílu Františka Bílka či obecně o smyslu duchovního umění v dnešní době.

Návštěva u Olbrama Zoubka

Dalším umělcem, kterého jsme oslovili v naší anketě o vztahu současných výtvarných umělců k Františka Bílkovi a duchovnímu umění, byl akademický sochař Olbram Zoubek. Dlouholetý člen naší Společnosti, čerstvý osmdesátník - k výročí mu upřímně dodatečně blahopřejeme - oslavil velmi důstojně své narozeniny jarní výstavou v plenéru na Ovocném trhu v Praze. Připravil náročnou přehlídku svých nejlepších a nejznámějších plastik a potvrdil tak, jako již mnohokrát před tím, své nezastupitelné místo v českém moderním sochařství i přes některé dřívější nejspíše Knížákovy kritiky.

V rozhovoru o současném umění odpovídá Olbram Zoubek i na otázku o jeho vztahu k duchovnímu umění:

Musím začít vzpomínkou na svého třídního profesora, který na otázku, jaký je jeho světový názor, odpověděl, že bohužel nemá dar spontánní víry. A to je i můj případ. Přesto ve své práci uplatňuji duchovní náměty často, zejména z mýtů, středomořské historie, stejně jako ze Starého i Nového Zákona. Inspirují mne zejména starozákonní příběhy. Vystupují v nich postavy negativní a složité, já se se svými postavami totiž musím ztotožnit, nedokáži se například ztotožnit se světci. Jákob, Lot, Putifarova žena - zdají se mi být ve své složitosti plné vnitřního života. Z Nového Zákona mne mnohokrát inspiroval námět Zvěstování pro setkání nebeského a pozemského. Ježíš byl počat nebesky, ale Marie ho porodila v bolestech jako člověka. To napětí mezi nebeským a pozemským, to mne inspiruje.

Další postava.- Jidáš, dělal jsem ho se soucitem a lítostí. Přijal totiž úkol, který musel být splněn i za cenu, že jeho jméno bude synonymem zrady po celé věky.

A nakonec samotný František Bílek. Jaký je Váš vztah k jeho umění, co Vás k němu přitahovalo?

První setkání s jeho sochařským dílem bylo za války, Bílkův ateliér byl tehdy přístupný. Zavedli mne tam rodiče, prováděla nás Bílkova dcera. V té době jsem o sochařství věděl málo, ale pochopil jsem v té chvíli, že jde o něco velkého a významného. Cítili to i rodiče, oba velmi duchovní lidé, kteří o Františku Bílkovi věděli mnohem více než já. Mne zaujala v mých patnácti letech zejména řemeslná práce na dřevěných sochách. I když jsem pak v životě šel jinými cestami, zůstal ve mně tento jinošský zážitek a po celý život jsem měl k jeho dílu velký respekt.

K Františku Bílkovi se často znovu vracím jako k protiváze k postmodernismu, se kterým hluboce nesouhlasím a považuji jej za škodlivý. Především v tom, že podle této filozofie je všechno relativní, nic nemá skutečnou hodnotu, není pravda a lež, není bílá a černá, vše je smícháno do beztvaré šedi. Pro mne stále platí nebo se o to snažím, aby hodnoty byly zachovány, aby pravda zůstala pravdou a lež lží.

AN

Antonín Dolenský o F. Bílkovi

Před téměř sto lety vyšla vcelku nenápadná brožovaná knížka Moderní česká grafika (nákladem J. Pelcla v Praze 1912). Autorem brožury o pouhých 30 stranách textu byl Antonín Dolenský (1884-1956),

knihovnik a později ředitel knihovny Národního muzea, zároveň však historik, bibliograf, autor a editor historické literatury a výtvarných monografií. V knize podává přehled o více než čtyřiceti soudobých českých graficích, generaci narozené mezi roky 1860 až 1886. Nechybí zde ani František Bílek, kterému je věnován relativně velký prostor; mezi 23 reprodukcemi je též Bílkův list „Jaké to dílo! Jaký as tvůrce!“. Dále je uvedena pasáž ze stran 28 až 30 týkající se Bílka, jeho žáka E. Pacovského a J. Váchala:

„...Tvorba Bílkova nebyla posud dosti pochopena a z nepochopení vzniklo nespravedlivé odsouzení. Před dílem našeho mistra třeba si uvědomiti jeho vztah k umělecké tvorbě a k podstatě uměleckého díla. Bílkovi není umění účelem života, nýbrž prostředkem dosažení života. Jest myslitel, chtějící život prožiti v pravdě. Dílo jeho není uměleckým tvořením dle vzorů přirozených, jest vyjádřením myšlenky. Jest uměním symbolu, modlitby. Spiritualism jeho umění, na prvý ráz patrný, vyžaduje pohroužení v tytéž myšlenky, vyžaduje žiti též duchovní život. Často mnohem více napovídá než dlátem, rydlem provádí. Dílo jeho nelze kritisovati z běžných forem estetických, ač ani tu se nevymyká uměleckému popisu po stránce technické. Jest to umění stavitelů gotických katedrál vysoko se pnoucích k stvořiteli. Oddanost a síla duševního života jest patrná z každé rýhy a čáry. Posuzovati dílo a tvorbu Bílkovu, jest vykládati jeho hieratické myšlenky a tlumočiti slovem, co podal výtvarnou technikou. Hledáme-li příčiny tohoto vývoje individuality Bílkovy, musíme zabočiti v jasný kraj jihočeský, kde myšlenka náboženské očisty, hlásaná Husem a Chelčickým, zapustila nejdříve své mohutné kořeny a nejdéle přetrvala příliv převratů pozdějších. Krajina čistá, neporušená jest zdrojem duší hluboce založených, duší Bílkově nejpříbuznějších. Vrozená mystika vypučela v dílo umělecké, které, ačkoli nese stopy náboženského zanícení a osobitost gotického hloubatele, formou jest novodobé.

Bílek původně chtěl se věnovati malířství, pro vadu však zrakovou přešel na studiích přípravných k sochařství. Jeho láska ke kresbě projevila se formou grafickou, leptem, dřevorytem a litografií. Při všech dílech vždy do popředí vystupuje plastická stránka a obrysy sochařské. Když pomíneme lepty, které méně vyhověly svou drobnou linií grandiosnímu jeho pojetí, pozorujeme, že většinu jeho děl grafických zaujímá dřevořezba. Užívám úmyslně tohoto slova, neboť jeho dřevoryty zcela se vymykají našim moderním dřevorytům, spadajícím v obor reprodukčních kopií. V listech Bílkových převládá rázná linie osobitých křivek, jest v nich i po stránce

obsahové i formové něco příbuzného s primitivou a malými mistry německého dřevorytectví. I je vábily legendy ze života světců, martyria a zvláště tajemné obrazy apokalypsy. Kde jejich dílo končí, tam navazuje dílo Bílkovo, řada grandiosních postav osob starozákonních proroků, učeníků, zahajuje cyklus „Cesta“ (vydaný v březnu 1909). Kreslené litografie činí dojem dřevorytů. Základní myšlenka díla jest příbuzná všem cyklickým prvkům děl Bílkových, prýšticím z náboženského pojetí cílů zdejšího života. Příroda jest chrámem božím a nám třeba stavěti k tomuto všelidskému chrámu předsíň v duši lidské. Předsíň v nás samých. Stoupání k této stavbě vyjádřeno cyklem „Stavba budoucího chrámu v nás“ (vyšlo v březnu 1908). Mohutné desky nestačovaly k zachycení myšlének umělcových. Dřevoryty rozměrů neobvyklých v naší moderní grafické produkci vtělovaly mistrovy představy biblických inspirací. Básně v prose doprovází své umělecké vidiny a čtenáře orientuje ve svém díle. Menší cyklus „Sv. Terezie“ věnován životu této světice a líčí její světlý zjev způsobem legendárním. Bohužel největší a každému nejpřístupnější zamýšlený cyklus „Křížové cesty“ zůstal pouze torsem o jediném listu. K celkovým těmto publikacím řadí se ještě litografické ilustrace básně A. Březiny „Ruce“. I zde převládá monumentální rys plastických děl Bílkových a mystická snivost básníkova. Řadu dřevorytů a litografií třeba doplniti některými listy jednotlivými obsahem ovšem stále se přimykající k cyklům uvedeným i řadu ilustrací v Novém Životě, Moderní revui a v Meditacích. Charakter díla Bílkova jest vždy patrný a osobitý, silná linie, sužety sochařských prací, architektury klassických koncepcí převládají jeho grafickým dílem. Po stránce technické ovládá svůj materiál dokonale a jest v naší moderní grafice předním representantem českého dřevorytu.

Jediným žákem v dřevorytu sochaře Bílka jest Emil Pacovský, kterého stejný náboženský sklon a náboženské sužety poutají k jeho učiteli. Práci Pacovského jest posuď nemnoho. Od prací učitele na prvý pohled liší se hojnějším užíváním rydla, pod nímž dostane drobnější detaily a více tmavějších ploch, než při dřevorytu silněji nožem vybraném. Většina dřevorytů E. Pacovského, menšího formátu byla otištěna jako přílohy časopisu „Meditace“. Byly to dřevoryty „Sv. Jiří“, „Sv. František z Assisi“, „Svatební cesta“ (k tomu náhodou připojena báseň Old. Novotného) a řada drobných ornamentálních a dekorativních linek a výplní. Z neotištěných dřevorytů „Sv. Hubert“ a „Pastýř“ ukazují již větší pokroky, zejména „Pastýř“ dobrým pojetím grafickým snaží se vyjádřiti dlouhé, tmavé stíny zapadajícího slunce. Pacovský nedostoupil vlastní výraznosti svých kreseb,

než dřevoryty jeho na práce počátečné mají vyspělou již techniku. V primitivním vyjadřování mystických záhad oblibuje si Josef Váchal, nehledá však řešení náboženských prvků jako to činí Bílek, jeho mystika jest rázu okkultního a magického. Řeší poměr záhrobních světů, spirituelních vidění a pojmů abstraktních. Tím vysvětlíme i jeho způsob práce, kde vrací se k naivnímu pojetí starých primitivů. Váchalův primitivism hledí vyjádřiti nejjednodušší formou věci těžko chápateľné našemu realistickému nazírání. Jeho snaha zjednodušovati jde tak daleko i ve výběru nástrojů, že těžko určíme, co třeba připočíst k nedokonalosti techniky nebo rafinované primitivnosti. Již z pouhých názvů leptů tušíme celý jeho sklon dřtve naznačený. Jsou to Kathedra, Astartina mše, Černá magie, Mystik v přírodě, Seance, Po smrti, Svědomí, Mystická zahrada. Lepty působily mu mnohem více obtíží, než dřevoryt. V leptu chyběla mu nutná příprava a studium starých primitivů, by poznal výsledky jejich snah a Metod vyjadřovacích. Tím spíše se mu to podařilo v dřevorytu, který strukturou čar jest výraznější a ve zpracování pomalejší, takže možno při práci ještě pokračovati na utváření definitivní myšlenky. Cykly seskupené v knihy: „Vidění sedmera dnů a planet“, „Slavík svatého Bonaventury“, i jednotlivé listy „Stesk“, „Salome“, „Černá mše“, „Zaklínač“, „Spánek“, „Náměsíčník“ oddělují jeho tvorbu od obvyklých forem a symbolisací sledují gotické prvky dřevorytů Bílkových.

Akcentuje-li Bílek primitivismem výrazové formy výraz myšlenky, hledá Váchal výraz pro myšlenky abstraktní, řeší záhady nadsmyslné. Na jedné straně akcent myšlenky, na druhé straně touha po vyjádření těžko chápateľných představ...“

Připravili Yveta a František Kožíškovi

Pozvánka do Galerie hlavního města Prahy:

- 25. listopadu v 15 hodin bude mít přednášku o Bílkově díle spojenou s prohlídkou interiéru vily PhDr. Marie Halířové v Bílkově vile.
- 13. prosince v 16 hodin bude mít PhDr. Dana Mikulejská přednášku o osobnostech uměleckého života kolem Zdenky Braunerové v domě U Zlatého prstenu.
- Na jarní období 2007 připravujeme zájezd do Chýnova a prohlídku dalších míst spojených s dílem Františka Bílka.

Přikládáme poukázku na uhrazení členských příspěvků pro ty, kteří dosud nestihli členské příspěvky zaplatit. Pouze vyplíte částku Kč 100, důchodci a studenti 50. Za vyšší částku i za dar od těch, kteří již na jaře svůj příspěvek poslali, děkujeme. Podání na kterékoliv poště je bezplatné.

Na titulní straně je portrét F. Bílka – dřevoryt z r. 1991 od prof. Vojtěcha Cinybulka (1915-1994).

Kontaktní adresy Společnosti Františka Bílka:

předseda: Aleš Nevečeřal
Přemyslovská 23
130 00 Praha 3
tel. 222 713 150

Jednatelka: Alena Kubíčková
Křivenická 413/16
181 00 Praha 8
tel. 233 554 150

ZPRÁVY	Pro své členy vydává dvakrát do roka Společnost Františka Bílka
	Adresa : Iva Musilová, Banskobystrická 3, 160 00, Praha 6 tel. 607 647 638, e-mail: musilova.iva@volny.cz